

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **M. O.,**
bytem
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem,
advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 2. 2014, č. j. KUZZL-3087/2014, sp. zn. KUSP-3087/2014/DOP/Ze,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2014, č. j. KUZZL-3087/2014, sp. zn. KUSP-3087/2014/DOP/Ze, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 12. 6. 2014, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odbor dopravy (dále též

„správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 12. 2013, č. j. MUUH-OD/24130/2013/PrchJ Spis/4616/2013, číslo případu 2013/0520 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení
§ 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „silniční zákon“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) téhož zákona ve spojení s ustanovením § 36 odst. 1 a 3 písm. b) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tím, že dne 2. 4. 2013 v 09:10 hod v obci Bílovice na silnici II/427 u parkoviště České pošty měl jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. S. C., reg. zn., přikázat nebo dovolit, aby bylo v provozu na pozemních komunikacích užito vozidlo, které nesplňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Toto vozidlo mělo na sklech předních bočních oken zatmavovací folie, se kterými byla propustnost skel zjevně nižší než 70%.
3. Za spáchání výše uvedeného přestupku byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) a ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí, uložena pokuta ve výši 2 000,- Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Namítal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé, neboť správní orgán I. stupně, stejně jako žalovaný, považoval za zástupce žalobce společnost F. C., s.r.o., IČ: Tento zástupce však žalobcem nikdy zmocněn nebyl, neexistuje žádná plná moc, která by prokazovala skutečnost, že žalobce zmocnil jmenovanou společnost ke svému zastupování. Oba správní orgány zasílaly písemnosti uvedenému zmocněnci, žalobci nebyla v průběhu celého správního řízení ani od jednoho z nich doručena žádná písemnost, kterou zasílal cestou údajného zmocněnce. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na svých procesních právech, která náležela žalobci, jako účastníkovi řízení. Žalobce se o rozhodnutí žalovaného dozvěděl dne 11. 5. 2014, cestou právní zástupkyně svého syna, která byla zmocněna v právní věci syna a je v kontaktu se společností F. C., s.r.o.

III. Řízení před správními soudy

6. Zdejší soud po doručení žaloby vyzval žalobce, aby se vyjádřil ke shledaným skutečnostem,
resp. k rozporu v uvedení data doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci, neboť žalovaný sdělil, že žalobci bylo doručeno dne 14. 2. 2014, avšak žalobce uvedl odlišné datum doručení, a to 11. 5. 2014. Na tuto výzvu žalobce reagoval dne 3. 7. 2014 podáním, ve kterém uvedl, že rozpor je dán tím, že oba správní orgány považovaly mylně za zástupce žalobce shora uvedenou společnost a doručení rozhodnutí žalovaného do datové schránky této

společnosti, která nebyla zástupcem žalobce. Neexistuje totiž plná moc, která by takové zmocnění osvědčovala. Takového doručení nemá žádný vliv, neboť se nejedná o doručení žalobci, ani jeho zástupci, nýbrž s věcí nijak nesouvisející společnosti. Samotnému žalobci nebylo rozhodnutí žalovaného doručováno.

7. O podané žalobě rozhodl krajský soud usnesením ze dne 11. 7. 2014, č. j. 22 A 59/2014 - 28, když ji dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s.ř.s.“), jako opožděnou odmítl. Soud vyšel z toho, že tvrzení žalobce v žalobě, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 11. 5. 2014, není pravdivé. Z doručky založené ve správním spisu vyplývá, že mu bylo doručeno k rukám jeho zástupce, společnosti F. C., s.r.o., dne 14. 2. 2014. Soud přípisem umožnil žalobci, aby se vyjádřil ke shledaným skutečnostem, které jsou v rozporu s jeho tvrzením uvedeným v žalobě. Na tuto výzvu reagoval podáním, v němž uvedl, že žalovaný doručoval toto rozhodnutí do datové schránky společnosti F. C., s.r.o., která nebyla jeho zástupcem s tím, že neexistuje plná moc, která by takové zmocnění osvědčovala. Ze správního spisu však soud zjistil, že je v něm založena kopie plné moci ze dne 31. 7. 2013, kterou M. O., nar., bytem, udělil k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, vedeného pod sp. zn. 2013/0520, společnosti F. C., s.r.o., a tudíž dnem doručení žalobou napadeného rozhodnutí je den 14. 2. 2014. Lhůta pro podání žaloby uplynula dne 14. 4. 2014 v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s.ř.s. Z důvodu, že žaloba byla zaslána zdejšímu soudu do datové schránky až dne 12. 6. 2014, bylo zjevné, že lhůta pro její podání nebyla zachována, a proto byla jako opožděná odmítnuta.
8. Žalobce podal proti vydanému usnesení kasační stížnost, přičemž namítl, že uvedená společnost nikdy jeho zástupcem nebyla, plnou moc založenou ve správním spise nikdy nepodepsal, podpis na plné moci je podpisem jeho syna M. O., nar., s trvalým pobytem shodným s pobytem žalobce. Plná moc ani nemohla osvědčovat zastoupení v řízení o přestupku, které nebylo zahájeno dříve, než dne 9. 10. 2013, kdy bylo zasláno zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, které navíc bylo zasláno pouze výše uvedené společnosti, nikoliv žalobci. Dopředu lze udělit pouze tzv. prezidiální plnou moc ve smyslu ust. § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, ta má však zcela jiný účel i náležitosti. Za datum doručení napadeného rozhodnutí je tedy nutno považovat den 11. 5. 2014, kdy se s ním žalobce fakticky seznámil. Dále byla nesprávnost postupu zdejšího soudu spatřována v tom, že žalobce nebyl seznámen s podkladem, dle kterého soud usoudil, že žalovaný doručoval napadené rozhodnutí dotčené společnosti po právu. Měl mít možnost vyjádřit se k důkazu, ze kterého soud dovodil, že bylo doručováno správně.
9. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 215/2014 - 42, usnesení krajského soudu ze dne 11. 7. 2014, č. j. 22 A 59/2014 - 28, zrušil. Kasační stížnost shledal důvodnou, neboť řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť krajský soud měl vyzvat žalobce k vyjádření ohledně rozdílu ve dni uváděném v žalobě a v datu, který dovozoval on sám z dodejky ve spise. Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že krajský soud musí žalobci umožnit vyjádřit se ke

konkrétním pochybnostem soudu o včasnosti podané žaloby a teprve poté posoudit předmětnou otázku, popř. odmítnout žalobu pro opožděnost.

10. Vzhledem ke zrušení předchozího rozhodnutí krajského soudu se řízení vrátilo do stadia po napadnutí žaloby. V dalším řízení zdejší soud postupoval vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, dle kterého pro posouzení včasnosti žaloby se spornou stala otázka zastoupení žalobce, nikoliv toho, kdy bylo rozhodnutí doručováno společnosti F. C., s.r.o. Krajský soud měl vyzvat jmenovaného k vyjádření se k rozporu jeho tvrzení o tom, že plnou moc neudělil, s plnou mocí ze dne 31. 7. 2013, založenou ve správním spise. Pokud by totiž tvrzení žalobce bylo pravdivé, tzn., že nikdy plnou moc společnosti F. C., s.r.o., neudělil, pak by logicky vycházel z toho, že taková plná moc se ve spisu nacházet nemůže.
11. Na základě vysloveného názoru Nejvyššího správního soudu proto krajský soud vyzval dne 4. 8. 2015 žalobce k odstranění pochybností a k vysvětlení rozdílu ve dni doručení žalobou napadeného rozhodnutí (11. 5. 2014) a v datu, jenž se podává ze správního spisu, resp. z doručky (14. 2. 2014), a dále k vysvětlení rozporu jeho tvrzení ve vztahu k plné moci ze dne 31. 7. 2013, kterou neměl podepsat a ani udělit dotyčné společnosti.
12. V podání ze dne 17. 8. 2015 žalobce uvedl, že doručování dané společnosti nemůže být ve vztahu k žalobci relevantní, neboť žalobce jí plnou moc nikdy neudělil. Tuto podepsal nedopatřením jeho syn. Věc se odehrála tak, že žalobce se svým synem bydlí na společné adrese. Syn obálky doručené od správního orgánu I. stupně otevřel, a protože se domníval, že obě věci se týkají jeho přestupků, tak je poslal občanskému sdružení „nechcipokutu.cz, o. s.“ k dořešení. Toto sdružení pak vystavilo synovi žalobce dvě plné moci, přičemž ten se domníval, že obě řízení jsou vedena proti němu, podepsal obě plné moci, kterými zmocnil společnost, aniž by tak žalobce cokoli věděl, dokonce aniž by se fakticky dozvěděl o tom, že je proti němu vedeno správní řízení. Tento omyl byl usnadněn shodou křestního jména i příjmení syna žalobce s žalobcem. První dokument, který byl žalobci doručen (předvolání k podání vysvětlení), neobsahoval datum narození, ale toliko jméno a adresu trvalého pobytu, která je shodná pro žalobce i jeho syna. Své tvrzení prokazoval jak čestným prohlášením syna žalobce, tak srovnáním podpisových vzorů, kdy je zcela patrné, že podpis žalobce je typově zcela rozdílný od podpisu jeho syna, který podepsal právě plnou moc, kterou byla daná společnost zmocněna. Žalobce plnou moc nikdy nepodepsal. Relevantním datem doručení napadeného rozhodnutí je den 11. 5. 2014, kdy se žalobce o vydání rozhodnutí fakticky dozvěděl, a to od právní zástupkyně syna, které ten předal napadené rozhodnutí k podání žaloby, což jen dokazuje, že syn žalobce žil i po jeho vydání v omylu, že se řízení týká jeho. Teprve poté, co zdejší soud vydal usnesení o odmítnutí žaloby z důvodu zjevné neoprávněnosti k podání žaloby osobou, která nebyla účastníkem řízení, považovala zástupkyně syna žalobce za vhodné informovat též žalobce, a to právě dne 11. 5. 2014.
13. Následně vydal krajský soud rozsudek ze dne 13. 5. 2016, č. j. 24 A 59/2014 - 53, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V rámci odůvodnění svého rozsudku nejprve poukázal na skutečnost, že předmětem řízení bylo posouzení otázky, zda došlo ke vzniku zastoupení žalobce a zda byla žaloba podána opožděně, či nikoliv. Primárně tedy bylo nutné posoudit, zda byla ze strany žalobce řádně udělena plná

moc příslušné společnosti F. C., s. r. o., která za něj po celou dobu řízení jednala, resp. které byly doručovány veškeré písemnosti týkající se dané věci. Krajský soud v tomto ohledu přisvědčil žalobci, že plná moc byla správnímu orgánu I. stupně doručena spolu s odvoláním proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, a to dne 19. 9. 2013, přičemž k zahájení řízení ve věci spáchání daného přestupku došlo až dne 9. 10. 2013. Z toho krajský soud na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 9 As 87/2010 - 77, dovodil, že plná moc byla udělena pouze k jednání před správním orgánem ve věci uložení pořádkové pokuty, nikoliv k zastupování v později zahájeném přestupkovém řízení. V tomto kontextu poukázal na skutečnost, že v opačném případě by mohla být plná moc udělena rovněž na později zahájené řízení pouze za předpokladu, že by byl podpis úředně ověřen, což se v dané věci nestalo. Správní orgány tak po celou dobu řízení doručovaly písemnosti a jednaly se společnostmi, která nebyla k zastupování zmocněna, čímž znemožnily žalobce realizaci jeho procesních práv. Pokud žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že společnost F. C., s. r. o. opakovaně využívá při zastupování ve správním řízení různé obstrukční procesní taktiky, měl být při posuzování náležitostí plné moci obezřetnější, nikoliv postupovat nezákonným způsobem. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud dospěl k závěru, že se žalobce dozvěděl o samotném řízení a vydání napadeného rozhodnutí až dne 11. 5. 2014, a to od právní zástupkyně svého syna. Jeho žaloba tak byla podána v zákonem stanovené lhůtě a s ohledem na uvedené skutečnosti byla shledána důvodnou.

14. Proti rozsudku krajského soudu ze dne 13. 5. 2016, č. j. 24 A 59/2014 - 53, podal žalovaný dne

6. 6. 2016 kasační stížnost, kterou písemností ze dne 23. 6. 2016 odůvodnil. Předně uvedl, že považuje právní názor krajského soudu za nesprávný, neboť nereflektuje související judikaturu a skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalovaný měl za to, že udělená plná moc ze strany žalobce není plnou mocí ve smyslu ust. § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, která by byla udělena na neurčitý počet řízení v budoucnu s povinností úředně ověřeného podpisu. Z jejího obsahu totiž dle názoru žalovaného jednoznačně vyplývá, že byla udělena výhradně pro řízení pod sp. zn. 2013/0520, čímž je podřaditelná pod ust. § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu, který nepožaduje u plné moci úředně ověřené podpisy. Z toho důvodu správní orgány postupovaly

v souladu se zákonem, když na základě plné moci, byť udělené ještě před zahájením řízení, doručovaly písemnosti toliko zástupci žalobce. Tento závěr žalovaný podpořil rovněž odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to ve věcech pod sp. zn. 1 As 9/2015

a sp. zn. 2 As 167/2015. Současně žalovaný krajskému soudu vytknul, že se nedostatečně vypořádal s otázkou toho, zda byla plná moc podepsána synem žalobce či nikoliv, což však nemohly správní orgány předvídat. K tomu doplnil, že žalobce napadl rozhodnutí o odvolání

ve věci uložení pořádkové pokuty správní žalobou dne 20. 1. 2014, z jejíhož obsahu je zřejmé,

že si byl probíhajícího přestupkového řízení vědom.

15. V rámci svého vyjádření ke kasační stížnosti poté žalobce uvedl, že není dle jeho názoru důvodná. Udělení plné moci na zastupování v řízení, které bude zahájeno až v budoucnu, je totiž možné pouze za předpokladu, že je taková vůle zmocnitele z jejího obsahu patrná. V projednávané věci však byla společnost F. C., s. r. o., zmocněna v okamžiku, kdy bylo pouze vydáno rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, přičemž řízení o přestupku nebylo

doposud zahájeno. Spisová značka, na kterou bylo v plné moci odkazováno, se vztahovala na řízení o uložení pořádkové pokuty, nikoliv na řízení o přestupku, které pod ní bylo až následně podraženo. Nelze navíc dospět k závěru, že se plná moc vztahovala na řízení o přestupku, neboť by tím pádem nemohla dopadat na řízení o uložení pořádkové pokuty, v rámci kterého byla správními orgány akceptována. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že nebyl na místě spáchání přestupku a nemohl tak důvodně očekávat, že bude proti němu řízení zahájeno. S tvrzením žalovaného, že musel o probíhajícím přestupkovém řízení vědět, neboť se o něm zmínil ve správní žalobě proti rozhodnutí o odvolání ohledně uložení pořádkové pokuty, se žalobce neztotožnil. K tomu uvedl, že tato skutečnost byla žalovaným uplatněna až v kasační stížnosti, přestože ji mohl namítat již v řízení před krajským soudem. Současně dodal, že si není podání takové žaloby vědom, neboť JUDr. I. W. za tímto účelem plnou moc neudělil. Vyslovil tedy domněnku, že tak učinil jeho syn. Závěrem poté připustil, že krajský soud se měl v první řadě zabývat otázkou, zda byla plná moc ze strany žalobce podepsána či nikoliv. Na druhou stranu nebyla tato skutečnost namítána a krajský soud vycházel z předpokladu, že ohledně ní není mezi žalobcem a žalovaným sporu.

16. Následně byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 138/2016-27, kterým byl rozsudek krajského soudu ze dne 13. 5. 2016, č. j. 24 A 59/2014 - 53, zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v rámci odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že při posuzování obsahu plné moci je nutné zabývat se tím, jakým úmyslem byly dotčené osoby vedeny. Za tímto účelem je vhodné vycházet z okolností při uzavírání dohody o plné moci, resp. také z jejího obsahu. V tomto kontextu odkázal Nejvyšší správní soud na své dřívější rozsudky ve věcech vedených pod sp. zn. 1 As 9/2015 a sp. zn. 9 As 87/2010, ve kterých dospěl rovněž k závěru, že z vůle stran bylo možné usuzovat, že plná moc byla udělena na následující řízení, přestože ke vzniku zastoupení došlo v této souvislosti až v okamžiku jeho zahájení. Je tedy třeba v každém případě individuálně posuzovat, zda byla dána vůle zmocnitele nechat se zastoupit v doposud nezahájeném řízení. Současně Nejvyšší správní soud uvedl, že pakliže krajský soud považoval za rozhodné, zda byla plná moc udělena, resp. zda byla podepsána žalobcem nebo jeho synem, pak mělo vypořádání této námítky předcházet posouzení toho, zda bylo úmyslem zmocnitele nechat se na základě plné moci zastoupit rovněž v později zahájeném přestupkovém řízení. Závěrem Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že krajský soud nezaslal k vyjádření žalovanému přípis žalobce ze dne 17. 8. 2015, kterým se na výzvu soudu vyjadřoval k rozporu ohledně udělení, resp. neudělení plné moci. Je tedy vadou řízení, pokud bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání a žalovaný neměl možnost se k obsahu dané písemnosti vyjádřit. V navazujícím řízení tak krajskému soudu uložil, aby se primárně zabýval otázkou, zda byla plná moc udělena či nikoliv.
17. V návaznosti na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu vyzval krajský soud žalovaného, aby se vyjádřil k přípisu žalobce ze dne 17. 8. 2015 ohledně odstranění rozporu ve vztahu k udělení plné moci. Žalovaný tak učinil písemností ze dne 8. 8. 2017, v rámci které označil argumentaci žalobce, že plnou moc podepsal omylem jeho syn, za účelovou a vyvrácenou obsahem spisového materiálu. K tomu doplnil, že soukromá úprava přebírání

písemností

v rodině žalobce není podstatná, resp. nemá vliv na veřejnoprávní úpravu doručování písemností ze strany orgánů veřejné moci. Dále žalovaný připomněl, že kromě přestupkového řízení probíhalo také řízení o pořádkové pokutě, která byla žalobci uložena z důvodu, že se bez omluvy nedostavil k podání vysvětlení. V rámci následné správní žaloby proti rozhodnutí o odvolání v dané věci pak žalobce, resp. jeho právní zástupkyně JUDr. Irena Wenzlová, uvedla, že o přestupku bylo již rozhodnuto v příkazním řízení. Žalovaný v této souvislosti poukázal

na skutečnost, že žalobce se mohl o řízení o přestupku dozvědět toliko od společnosti F. C., s. r. o., které byly v této věci veškeré písemnosti doručovány. Dle názoru žalovaného se tak ze strany žalobce jednalo o ryze účelové jednání, které bylo součástí promyšlené procesní strategie, jejímž cílem bylo zkomplikovat správní a soudní řízení. Z toho důvodu setrval žalovaný na svém stanovisku, že napadené rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno prostřednictvím jeho zmocněnce dne 14. 2. 2014.

18. Krajský soud vydal následně ve věci usnesení ze dne 30. 11. 2017, č. j. 22 A 59/2014 – 78, kterým žalobu z důvodu opožděnosti dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnul. Soud považoval za mezi stranami nesporné, že podpis na plné moci, kterou měl udělit žalobce společnosti F. C., s.r.o., k zastupování v řízení o přestupku, nebyl jeho, ale byl jeho syna. Krajský soud dovodil, že tato plná moc měla všechny náležitosti, které na takový doklad zastupování klade zákonná úprava. Po žalovaném nelze spravedlivě požadovat, aby zjišťoval, zda je podpis na plné moci pravý. Nelze ani přičítat k tíži správním orgánům, že písemnosti za žalobce převzal jeho syn. Plnou moc proto soud považoval za platně udělenou. Nad rámec poukázal na to, že žalobce v řízení o žalobě předložil zfalšovanou listinu, což dokazuje, že jednání žalobce bylo po celou dobu pouze účelové. Napadené rozhodnutí považoval krajský soud za řádně doručené zástupci žalobce, společnosti F. C., s.r.o., a proto podanou žalobu jako opožděnou odmítl.
19. Proti usnesení krajského soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 22 A 59/2014 – 78, podal žalobce kasační stížnost, v níž považoval za nesprávný závěr krajského soudu, dle kterého by se platnost plné moci měla posuzovat podle toho, zda lze správnímu orgánu přičítat k tíži, že si nemohl všimnout nesprávného podpisu na plné moci. Dle žalobce je zcela nerozhodné, zda správní orgán mohl nebo nemohl odhalit pravost podpisu. Podstatné je, že nemohlo dojít ke vzniku zastoupení, jelikož žalobce písemnou plnou moc nepodepsal. Žalobce dále rozporoval nařčení z účelového chování, neboť se jednalo toliko o omyl syna žalobce.
20. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobce napadl rozhodnutí proti pořádkové pokutě, ve které tvrdil, že v řízení o přestupku bylo rozhodnuto příkazem. Je tedy zjevné, že žalobce byl v kontaktu se svým zástupcem, společností F. C., s.r.o., jelikož pokud by nebyl, nevěděl by o vydaném rozhodnutí. Je tak nepravdivé tvrzení, že žalobce od doby, co bylo zahájeno správní řízení, nevěděl o probíhajícím správním řízení.
21. Následně byl vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 8 As 289/2017 - 44, kterým bylo usnesení krajského soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 22 A 59/2014 – 78, zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dovodil, že

v případě, že není možné udělení plné moci synem žalobce společnosti F. C., s.r.o., považovat za jednání žalobce, je toto jeho jednání pouze a jen jednání zavazující syna žalobce, který se při svém jednání zřejmě dopustil omylu v předmětu oprávnění, které udělil. Za nepřijatelný považoval Nejvyšší správní soud názor krajského soudu, že v případě zdánlivě standardního postupu a standardně vypadající plné moci by neoprávněně jednání za jiného mohlo zavazovat někoho jiného než osobu jednající. To by vedlo k absurdním závěrům, neboť by údajného zmocnitele zavazovalo jakékoliv jednání třetí osoby, která by správnímu orgánu předložila falešnou plnou moc. Nelze rezignovat na ochranu práv účastníků řízení, za něž bylo neoprávněně jednáno. Výjimkou by byla snaha o zneužití práva ze strany údajného zmocnitele. K vyjádření žalovaného, který poukázal

na možnou vědomost žalobce o tom, že je za něj ve správním řízení jednáno, aniž by on sám zmocnění udělil, Nejvyšší správní soud uzavřel, že je možné, že se žalobce dozvěděl o rozhodnutí vydaném v příkazním řízení, aniž by mu to musel sdělit jeho domnělý zástupce společnosti F. C., s.r.o., jelikož toto rozhodnutí bylo doručeno na adresu, kde sídlil spolu se synem ještě před podpisem plných mocí. Tvrzení žalovaného tak dle Nejvyššího správního soudu neprokazuje povědomí žalobce o probíhajícím řízení.

22. Krajskému soudu bylo dne 3. 9. 2019 doručeno vyjádření žalovaného po rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, sp. zn. 8 As 289/2017, ve kterém uvedl, že napadené rozhodnutí doručoval v roce 2014 na základě předložené plné moci, kterou považoval

za naprosto perfektní a neměl žádný důvod zpochybňovat její správnost. Žalovaný ve svém postupu nepochybil. To, že je s plnou mocí „něco v nepořádku“ vložil do hry teprve žalobce v řízení před soudem, kde mu dal nakonec Nejvyšší správní soud formálně za pravdu. Za dané situace žalovaný nesouhlasil s tím, aby musel zmocněnci žalobce hradit náklady za zastupování. Podle názoru žalovaného šlo ze strany žalobce o jasný obstrukční postup a účelovou procesní past zmocněnce, což by měl soud zohlednit v rámci vyčíslení konečných nákladů řízení.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

23. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Uherské Hradiště, Dopravní inspektorát (dále též „PČR“) ze dne 10. 4. 2013, č. j. KRPZ-34072-4/PŘ-2013-151106, úřední záznam PČR ze dne 10. 4. 2013, fotodokumentace, předvolání k podání vysvětlení ze dne 12. 7. 2013 doručené a podepsané žalobcem dle doručanky, na které se žalobce nedostavil.
24. Ze spisu dále vyplývá, že dne 27. 8. 2013 zaslal správní orgán I. stupně opakované předvolání k podání vysvětlení ze dne 27. 8. 2013 a rozhodnutí o pořádkové pokutě ze dne 27. 8. 2013 o nedostavení se na předvolání k podání vysvětlení, doručeno žalobci fiktivně.
25. Dne 19. 9. 2013 obdržel správní orgán I. stupně od společnosti F. C., s.r.o., IČ: 241 49 322, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, jako zmocněnce žalobce odvolání proti rozhodnutí o pořádkové pokutě, č. j. MUUH-OD/62273/2013/PrchJ Spis/4616/2013.
- K podání byla přiložena i kopie plné moci ze dne 31. 7. 2013, kterou žalobce udělil k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a

plynulosti silničního provozu, vedeného pod sp. zn. 2013/0520, společnosti F. C., s.r.o. (dále též „zmocněnec“).

26. Dne 24. 9. 2013 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím emailu omluvu od žalobce za nedostavení se na předvolání k podání vysvětlení stanovené na den 18. 9. 2013 ze zdravotních důvodů.
27. Dne 4. 10. 2013 postoupil správní orgán I. stupně žalovanému odvolání proti rozhodnutí o pořádkové pokutě spolu se svým stanoviskem. Žalovaný dne 3. 12. 2013 rozhodl
o odvolání žalobce tak, že jej zamítl a rozhodnutí potvrdil, č. j. KUZL-65155/2013, sp. zn. KUSP-65155/2013/DOP/Ků.
28. Dne 9. 10. 2013 správní orgán I. stupně zaslal oznámení o zahájení řízení s předvoláním k ústnímu jednání na den 29. 10. 2013 společnosti F. C., s.r.o., jako zmocněnci žalobce do datové schránky. Dne 29. 10. 2013 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím emailu x omluvu z nařízeného ústního jednání. Dne 29. 10. 2013 proběhlo ústní jednání ve věci v nepřítomnosti žalobce a zástupce žalobce (pořízen protokol z jednání). Dne 4. 11. 2013 obdržel správní orgán I. stupně potvrzení omluvy z ústního jednání od pana K. P., kdy přílohou byla plná moc ze dne 12. 10. 2013, kterou společnost F. C., s.r.o. zmocnila pana P. K., nar. ..., bytem Č. A. 601/23, P. 6, (dále též „substituční zmocněnec“) k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku, vedeného pod sp. zn. 2013/0520. Správní orgán I. stupně zažádal dne 6. 11. 2013 o poskytnutí informací Policii ČR, Obvodní ředitelství Praha 6 ve věci ověření informací poskytnutých panem K. v jeho omluvě z jednání. Následně dne 21. 11. 2013 uvědomil správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce (spol. F. C., s.r.o.) o vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
29. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci,
č. j. MUUH-OD/24130/2013/PrchJ Spis/4616/2013, číslo případu 2013/0520, které zaslal zmocněnci žalobce.
30. Žalobce podal prostřednictvím substitučního zmocněnce pana K. blanketní odvolání proti vydanému rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dne 7. 1. 2014 vyzval zmocněnce žalobce k doplnění podání (odvolání). Po uplynutí lhůty k doplnění odvolání postoupil správní orgán I. stupně dne 14. 1. 2014 odvolání spolu se správním spisem a stanoviskem žalovanému. Dne 29. 1. 2014 vyzval žalovaný žalobce prostřednictvím zmocněnce žalobce k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to rozhodnutím ze dne 14. 2. 2014, č. j. KUZL-3087/2014, sp. zn. KUSP-3087/2014/DOP/Ze, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

31. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

32. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
33. Krajský soud v Brně, vázán závěry Nejvyššího správního soudu, uzavřel, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
34. Žalobce v průběhu řízení před správními soudy tvrdil, že plnou moc společnosti F. C., s.r.o., nikdy nepodepsal, podpis na ní je jeho syna, který ji podepsal omylem, kdy věc se odehrála tak, že žalobce se svým synem bydlí na společné adrese. Syn obálky doručené ze správního orgánu I. stupně otevřel, a protože se domníval, že obě věci se týkají jeho přestupků, neboť on byl zastaven policisty při řízení vozidla, tak obě věci poslal občanskému sdružení „nechcípokutu.cz, o. s.“ k dořešení. Toto sdružení pak vystavilo synovi žalobce dvě plné moci, ten se domníval, že obě řízení jsou vedena proti němu, podepsal obě plné moci, kterými zmocnil společnost, aniž by žalobce cokoli věděl, dokonce aniž by se fakticky dozvěděl o tom, že je proti němu vedeno správní řízení. Syn žalobce se domníval, že předvoláním k podání vysvětlení ze dne 12. 7. 2013 je předvoláván on sám. Společnosti F. C., s.r.o. téhož dne zasílal k přípravě a vyhotovení plné moci též ohledně předvolání ve věci případu 2013/0519 (kde byl skutečně předvoláván on), nepovšiml si, že v plné moci je uvedeno odlišné datum narození.
35. Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení sporné otázky ohledně zastoupení žalobce a otázky včasnosti podané žaloby. Podstatou žalobní argumentace bylo tvrzení, že žalobce nedal společnosti F. C., s.r.o., zmocnění ke svému zastupování v dané přestupkové věci, a přesto s touto společností správní orgány zúčastněné na řízení jako s jeho zmocněncem jednaly. V důsledku toho byl fakticky z průběhu přestupkového řízení vyloučen a neměl tak ani možnost se k věci vyjádřit. Plnou moc neudělil této společnosti, neboť ji nikdy nepodepsal, podpis na plné moci je podpisem jeho syna s totožným jménem i bydlištěm.
36. Krajský soud poznamenává, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), upravuje typy zastoupení v ustanovení § 31, přičemž se jedná o zastoupení zákonným zástupcem, opatrovníkem nebo zmocněncem na základě plné moci. Posledně jmenované je upraveno v ustanovení § 33 správního řádu.
37. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26, vyložil, že: „(...) *plná moc (nebo také průkaz plné moci) je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, který byla zmocněna a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Ta má soukromoprávní povahu, typicky se jedná o smlouvu příkazní.*“ Obdobně i v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011-55,

Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „(...) *udělení plné moci sice předchází smlouva o plné moci mezi zmocnitelem a zmocněncem, ale plná moc samotná je jednostranným právním úkonem, který má písemnou nebo protokolární formu a kterým zmocnitel vůči správnímu orgánu či soudu osvědčuje existenci a rozsah zmocněncova oprávnění za něj jednat.*“ Z výše uvedeného mj. vyplývá, že sice k prokázání zastupování zmocněnce za zmocnitele před správním orgánem postačí jednostranné prohlášení zmocnitele, avšak takovému prohlášení musí předcházet soukromoprávní ujednání obou stran. Takové ujednání je nutné posuzovat dle soukromého práva, tedy dle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Komentář ke správnímu řádu k tomuto uvádí: „Obecně se vychází z toho, že plná moc je soukromoprávním, tedy občanskoprávním, vztahem mezi zmocněncem a zmocnitelem ve smyslu § 31 a násl. občanského zákoníku“ [pozn. soudu: nyní ustanovení § 441 a násl. nového civilního kodexu] (Vedral, J., Správní řádu: komentář. 2., aktualiz. a rouš. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012. s. 383). Přednost však nutné stále ponechat správnímu řádu, jakožto primárnímu procesnímu předpisu upravujícímu řízení před správními orgány, pokud správní řád obsahuje úpravu, která dopadá na danou situaci.

38. Na podobnou situaci by tak teoreticky mohlo být aplikováno ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu, dle kterého *správní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi. O uznání úkonů rozhoduje správní orgán usnesením; nevyhoví-li podateli, oznamuje usnesení pouze jemu.*“ V nyní posuzované věci se však o takovou situaci nejedná, neboť žalobce dle obsahu správního spisu za celou dobu nepožádal správní orgány o uznání úkonů učiněných společností F. C., s.r.o. Z tohoto důvodu proto nelze citované ustanovení správního řádu na nyní řešenou věc použít a je nutné se zaměřit na úpravu občanskoprávní.
39. Krajský soud v této souvislosti vycházel z přesvědčení, že to byl syn žalobce, kdo podepsal plnou moc za žalobce, neboť tato skutečnost nebyla ze strany žalovaného nijak rozporována, když žalovaný pouze opakovaně zmiňoval účelovost takového tvrzení žalobce.
40. Jelikož tedy na věc nelze aplikovat úpravu danou ve správním řádu, je nutné dle soukromého práva posoudit, zda syn žalobce mohl platně udělit zmocnění za žalobce pro společnost F. C., s.r.o.
41. Do občanského zákoníku byl včleněn institut pozdějšího schválení jednání zástupce zastoupeným dle ustanovení § 440 odst. 1 občanského zákoníku při překročení zástupčího oprávnění. V projednávané věci však žalobce neprojevil souhlas s podpisem plné moci za jeho osobu jeho synem, a to ani konkludentně, neboť nic takového nelze dovodit z obsahu celého předloženého správního spisu.
42. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 – 62, č. 1044/2007 Sb. NSS, ve vztahu k plné moci udělené k jednání před soudem, dospěl k závěru, že při posuzování, jestli písemná plná moc nebo ústní prohlášení účastníka o udělení plné moci (do protokolu) mají potřebné náležitosti, je třeba vzít především v úvahu, zda spolehlivě prokazují oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení. Tento názor je možné aplikovat i na správní řízení. Pro platné udělení zmocnění je mj. nutné posuzovat oprávnění označeného zástupce jednat

za účastníka řízení. Jinými slovy, zda to byl právě účastník řízení, kdo zmocnil zástupce za účastníka řízení jednat a zda tak mohl učinit (srov. výjimku z uvedeného dovozenou Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 16. 1. 2019, č. j. 15 A 194/2017 – 70,

č. 3882/2019 Sb. NSS, která se týkala prokázání oprávnění zástupce zastupovat obec).

43. Za situace, kdy není možné jednání (tj. udělení plné moci společnosti F. C., s.r.o.) žalobcova syna považovat za jednání žalobce, je toto jeho jednání pouze a jen jednání zavazující syna žalobce, který se při svém jednání zřejmě dopustil omylu v předmětu oprávnění, které udělil. Krajský soud bezpochyby souhlasí s tím, že po správních orgánech nelze spravedlivě požadovat, aby automaticky srovnávaly podpisy uvedené na plné moci s jinými písemnostmi (v projednávaném případě doručenkou přiloženou k prvnímu předvolání k podání vysvětlení), popřípadě aby vyzývaly žalobce k doložení plné moci s úředně ověřeným podpisem. Takový postup by totiž nebyl za normálních okolností zdůvodnitelný ani příslušnou právní úpravou obsaženou v ustanovení § 33 správního řádu, která až na výjimku tzv. prezidiální plné moci nestanovuje požadavek, aby byl podpis zmocnitele úředně ověřen. Současné však nelze přijmout názor, že by i případný zdánlivě standardní postup a standardně vypadající plná moc mohla zavazovat někoho jiného než osobu jednající. To by mohl vést až k absurdním závěrům, neboť by údajného zmocnitele fakticky zavazovalo jakékoliv jednání třetí osoby, která by správnímu orgánu předložila falešnou plnou moc, pokud by správní orgán sám nepojal podezření, že na plné moci není ve skutečnosti podpis zmocnitele, ale jiné, třetí osoby. Ačkoliv si je tedy soud vědom, že nelze klást k tíži správnímu orgánu, že vadu plné moci nezjistil, nelze současně s ohledem na výše uvedené rezignovat na ochranu práv účastníků řízení, za něž bylo neoprávněně jednáno.
44. Z tohoto zdánlivě kategorického názoru je však nutné učinit výjimku spočívající ve snaze o zneužití práva, které by však mělo většinou povahu pozdějšího konkludentního schválení jednání zástupce, který překročil zástupčí oprávnění. Mohlo by se tedy jednat především o situace, kdy by údajný zmocnitel věděl nebo musel vědět o tom, že někdo jiný podepsal plnou moc jeho jménem a přesto by ponechával správní orgán v domněnku, že se jedná o jeho podpis.
45. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal v této souvislosti na možnou vědomost žalobce o tom, že je za něj ve správním řízení jednáno, aniž by on sám zmocnění udělil. Žalobce napadl žalobou rozhodnutí o pořádkové pokutě, ve které tvrdil, že v řízení o přestupku bylo rozhodnuto příkazem. Dle žalovaného je tedy zjevné, že žalobce byl v kontaktu se svým zástupcem, společností F. C., s.r.o., jelikož pokud by nebyl, nevěděl by o vydaném rozhodnutí. Mělo být proto nepravdivé tvrzení, že žalobce od doby, co bylo zahájeno správní řízení, nevěděl o probíhajícím správním řízení. Pokud by tyto závěry byly pravdivé, mohlo by být dle krajského soudu na místě posoudit takové jednání jako výše uvedené konkludentní pozdější schválení jednání zástupce, který překročil zástupčí oprávnění. Takové konkludentní schválení je jistě obecně možné, jak vyplývá mj. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. 33 Cdo 5273/2009, ve kterém je konstatováno, že: „(...) jedná-li s třetí osobou někdo za jiného bez plné moci (tzv. nezmocněný jednatel), je vůči tomu, s kým bylo jednáno, zavázán sám. To však neplatí, jestliže ten za koho bylo jednáno, právní úkon bez zbytečného odkladu následně schválí (ratihabice).

V takovém případě je z právního úkonu vůči třetí osobě zavázán ten, kdo dodatečně schválil jednání bez plné moci. Podle § 33 odst. 2 obč. zák. lze tedy dodatečně schválit právní úkony zastoupeného, při kterých došlo k excesu při zastoupení, a to i konkludentně [např. tím, že z realizovaného právního úkonu přijme takto (ne)zastoupený kupní cenu].“

46. Žalobce skutečně v žalobě podané proti rozhodnutí o pořádkové pokutě namítal (řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 A 5/2014), že následně bylo vydáno rozhodnutí v příkazním řízení. To však nutně neznamená, že o probíhajícím řízení ve věci žalobcova přestupku musel vědět. Ze správních spisů totiž plyne, že rozhodnutí v příkazním řízení nebylo vydáno ve věci žalobce, ale v řízení, ve kterém se projednával přestupek jeho syna, a zejména v době, kdy ještě nebyl žalobcův syn zastoupen společností F. C., s.r.o. Rozhodnutí v příkazním řízení bylo vydáno dne 28. 8. 2013 a doručeno synovi žalobce dne 16. 9. 2013. Plná moc zmocňující společnost F. C., s.r.o., zastupovat syna žalobce byla doručena správnímu orgánu I. stupně až dne 19. 9. 2013. Stejný den byla správnímu orgánu I. stupně doručena rovněž plná moc podepsaná za žalobce zřejmě omylem žalobcovým synem. Je tedy možné, že se žalobce dozvěděl o rozhodnutí vydaném v příkazním řízení, aniž by mu to musel sdělit jeho domnělý zástupce společnosti F. C., s.r.o., jelikož toto rozhodnutí bylo doručeno na adresu, kde sídlil spolu se synem ještě před podpisem plných mocí. Tvrzení žalovaného tedy bez dalšího neprokazuje povědomí žalobce o probíhajícím řízení.
47. Krajský soud dodává, že navzdory přesvědčení žalobce nelze automaticky považovat jednání žalobce za účelové, a to pouze s odkazem na skutečnost, že se na plné moci nachází podpis jiné osoby. V tomto ohledu je nutné vždy zohledňovat konkrétní okolnosti případu, resp. průběhu správního řízení a jednání žalobce či osoby, která vystupuje na základě plné moci v pozici jeho zmocněnce. V projednávané věci poukazuje krajský soud na ojedinělou situaci, kdy došlo z hlediska skutkového stavu zjištěného správními orgány ke spáchání přestupku jak ze strany žalobce, tak jeho syna se zcela totožným jménem a příjmením, jakož i adresou pobytu, tudíž jim byly písemnosti ze strany správních orgánů doručovány na shodnou adresu. Za takových okolností je možné připustit větší pravděpodobnost omylu na straně syna žalobce. Je možné uvažovat o tom, že předmětná situace nepochybně umožňuje vytvoření předem promyšlené procesní strategie, která bude shodné identifikační údaje uvedených osob zneužívat za účelem narušení řádného průběhu správního řízení, nicméně pro tento závěr nebyly v nyní posuzovaném případě shledány bližší indicie.
48. Zdejší soud proto uzavírá, že žalobce mohl být tímto (byť toliko nezaviněným) postupem žalovaného a správního orgánu I. stupně zkrácen na svém právu se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolat, jakož i uplatňovat další procesní práva, která žalobci jakožto účastníkovi řízení náležela. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada řízení (tj. zasílání písemností v předmětném správním řízení společností F. C., s.r.o., ačkoliv žalobce této společnosti nedal zmocnění k jeho zastupování ve správním řízení) mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí, zrušil krajský soud napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušil.
50. Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V dalším řízení tedy bude nutno napravit vytýkaná (byť nezaviněná) pochybení jak žalovaného, tak rovněž správního orgánu I. stupně.
51. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze znění ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.* Podle ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.* Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení mu tak nepřisluší.
52. Ačkoliv žalobce ve věci úspěšný byl, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. a žalobci náhradu nákladů zčásti nepřiznal.
53. Nejvyšší správní soud v minulosti posoudil jako důvod hodný zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobci nejasné podání, z něhož nebylo zřejmé, čeho se žalobce domáhá (rozsudek ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 As 13/2003 – 33), podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, který spočíval v postupu žalovaného na základě právního úkonu žalobce stíženého absolutní neplatností, o níž žalovaný nemohl vědět (rozsudek ze dne 14. 5. 2014, č. j. 9 Aps 14/2013 – 72), a situaci, kdy obec v postavení osoby zúčastněné na řízení podala kasační stížnost, jíž hájila závažný veřejný zájem před závažnou újmou mající původ v činnosti žalobce, přičemž neúspěch kasační stížnosti vyvolaly vady v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu (rozsudek ze dne 23. 2. 2017, č. j. 6 As 6/2017 – 105). Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že není na místě přiznat náhradu nákladů řízení politické straně či politickému hnutí, které napraví porušení svých povinností až poté, co je podán původně důvodný návrh napozastavení jejich činnosti či jejich rozpuštění (rozsudky ze dne 22. 1. 2015, č. j. Pst 24/2014 – 40, ze dne 20. 4. 2017, č. j. Pst 4/2017 – 34).
54. Důvodem hodným zvláštního zřetele naopak není pasivita navrhovatele při přijímání opatření obecné povahy (zásad územního rozvoje) a nedůvodnost některých námitek navrhovatele v řízení o zrušení opatření obecné povahy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 8 Aps 5/2013 – 87), či skutečnost, že se žalobce (cizinec) nechal zastoupit advokátem,

který se cizineckému právu věnuje dlouhodobě a který ve skutkově a právně jednoduché věci podal standardní žalobu (rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 21/2017 – 57).

55. Nejvyšší správní soud přitom setrvale judikuje, že postup podle ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. „(...) je postupem výjimečným, a proto je třeba tohoto oprávnění užívat restriktivně, je-li to odůvodněno zvláštnostmi řešeného případu. Mělo by jít o důvody intenzivní a nepřehlédnutelné. Při zkoumání, zda jsou tu důvody hodné zvláštního zřetele, soud přihlíží zejména k poměrům majetkovým, sociálním, osobním a dalším všech účastníků řízení (přitom je třeba zhodnotit např. majetkové poměry nejen toho, kdo by náklady měl hradit, ale i toho, komu měly být hrazeny) a dále pak k okolnostem, které vedly k soudnímu uplatnění nároku, k postojům účastníků v průběhu řízení apod. Pro soud jsou tedy rozhodující především dvě oblasti, a to poměry účastníků (majetkové, sociální, osobní a další) a okolnosti případu (k tomu srov. JEMELKA, L. a kol. Soudní řád správní. Komentář. 1. Vydání Praha: C. H. Beck, 2013, s. 455 – 456). Pokud má hradit náklady řízení stát, posouzení majetkových poměrů postrádá smysl.“
56. S ohledem na vše výše uvedené má tedy krajský soud za to, že ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. slouží primárně k tomu, aby zabránilo a) v individuálních případech, b) podle konkrétních okolností projednávané věci, c) s přihlédnutím k poměrům žalobce i žalovaného, d) tvrdosti vůči povinnému účastníku, přičemž používáno musí být e) pouze výjimečně, neboť prolamuje základní zásadu úspěchu ve věci.
57. V nyní posuzovaném případě vzal krajský soud v úvahu, že to byly prvotně okolnosti vzniknuvší na straně žalobce (tj. převzetí písemností adresovaných žalobci jeho synem a následný omyl syna žalobce v předmětu oprávnění), které stály na počátku vzniku tohoto sporu. Žalovaný naproti tomu toliko plnil své zákonné povinnosti a daný spor nezapříčinil. Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně, postupoval na základě předložené plné moci, kterou považoval za perfektní a v průběhu správního řízení se nenabízel žádný objektivní důvod proto se domnívat, že je s plnou mocí něco v nepořádku. Žalovaný tedy ve svém zákonném postupu nikterak nepochybil a ničeho nezákonného se nedopustil. O tom, že žalobce zpochybňuje platnost doručování písemností společnosti F. C., s.r.o., když této společnosti zmocnění k zastupování neměl udělit, se žalovaný mohl dozvědět nejdříve poté, co žalobce podal nyní projednávanou správní žalobu. Bylo by tudíž nespravedlivé, kdyby náklady soudního řízení nesl v plném rozsahu žalovaný, který se fakticky nedopustil ničeho nezákonného, když naopak postupoval zcela ve smyslu zákona.
58. Krajský soud pouze nad rámec všeho výše uvedeného poznamenává, že zástupce žalobce i společnost F. C., s.r.o., jsou navíc již téměř notoricky známí vyvíjením stále nových procesních taktik, jež nemají jiný účel, než prodlužovat správní řízení a zvyšovat pravděpodobnost zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty, popřípadě jinak zabránit potrestání pachatele přestupku. Krajský soud považuje za krajně nevhodné, aby byla tato aktivita dotována prostřednictvím náhrady nákladů řízení. Tento argument však činí zdejší soud pouze podpůrně, neboť hlavním a rozhodujícím zůstává hodnocení řádnosti postupu správního orgánu I. stupně i žalovaného, kteří ve správním řízení postupovali formalisticky zcela správně, neboť z obsahu správního spisu nevyvstaly žádné relevantní pochybnosti o platnosti předložené plné moci udělené společnosti F. C., s.r.o. Tyto skutečnosti byly zjištěny teprve v řízení před správními

soudy, přičemž nebylo v možnostech žalovaného předmětnou vadu řízení bez tvrzení, jež žalobce uplatnil teprve v podané správní žalobě, odhalit dříve.

59. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že není na místě zavázat žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobce v plném rozsahu, a nepřiznal žalobci náhradu nákladů odměny za zastupování a hotových výdajů žalobce. Žalobci naopak náleží náhrada zaplacených soudních poplatků za žalobu a za dvě kasační stížnosti v celkové výši 13 000,- Kč. Soudní poplatky žalobce musel zaplatit, aby se vůbec domohl zrušení rozhodnutí žalovaného, a je tudíž spravedlivé, aby tyto náklady nesl žalovaný.
60. Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
61. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

něj advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. prosince 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.